

Jeg mener, at Regeringen, for at vi kunne faa den bedst mulige Afsætning for vore Produkter, bør lægge Vægt paa, at der paa de Pladser i Udlandet, hvor færøske og dermed tillige islandske Produkter afsættes, bliver ansat Konsuler, som have særlige Betingelser for at kunne varetage vore Interesser. Jeg henstiller dette til den højtærede Udenrigsminister og henstiller samtidig til ham at henlede de vedkommende Konsulers Opmærksomhed paa, at de bør holde et vaagent Øje med alle de Forhold, som have Betydning for os paa Færøerne, især Muligheden for Afsætning af vore Produkter, og at de tillige bør afgive Indberetning i saa Henseende. Jeg fremsætter ikke disse Udtalelser for at klage over noget, det er en ganske almindelig Henstilling angaaende en vigtig Sag.

I Forbindelse med mine Udtalelser om Havundersøgelser i Almindelighed vil jeg tillade mig at fremsætte nogle korte Bemærkninger angaaende Fiskeriundersøgelser ved Grønland. For et Par Aar siden satte den daværende Indenrigsminister med Rigsdagens Billigelse visse Undersøgelser i Gang ved Grønland. Disse synes efter de nu foreliggende Oplysninger at kunne blive til stor Gavn for Landet. Jeg maa i det hele taget sige, at man med Hensyn til denne Sag netop har gjort, hvad der i saa høj Grad trænges til, nemlig at skaffe nye Næringsveje for Landets Indbyggere. Naar jeg omtaler dette, er det for i Sammenhæng dermed at rette en Henvendelse til den højtærede Indenrigsminister om at tage under Overvejelse, hvorvidt det ikke vilde være rigtigt, at der blev givet nogle dygtige unge Færinger og Islændere Adgang til at bosætte sig ved en af de sydlige grønlandske Fjorde, hvor der er Betingelser for Fiskeri, Faareavl og Kvægavl, netop hvor de gamle Nordboere i sin Tid boede. Saadanne Nybyggere ville kunne lære Grønlænderne en hel Del, og de ville selvfølgelig ogsaa kunne lære af Grønlænderne, og som Foregangsmand kunne vække Kappelysten hos Befolkningen. Jeg tror, at de vilde kunne indpode nyt Liv i mange Forhold paa Stedet. Jeg forudsætter, at disse Folk skulde være egentlige Nybyggere, skulde komme til Landet for at blive boende der, altsaa være noget ganske andet end det, de Danske nu ere paa Stedet. En saadan Foranstaltning kunde muligvis føre til visse Lempelser i Monopolet og maaske ogsaa efterhaanden til en friere Stilling for det paagældende Distrikt, ja man kan føre Tanken videre, men det skal jeg ikke; det

har kun været min Hensigt her at udkaste en løs Skitse.

Jeg har selvfølgelig mere paa Hjerte og kunde tillige have Lyst til at udtale mig mere udførligt angaaende de Emner, jeg har berørt, men jeg finder det urigtigt at lægge mere Beslag paa det høje Tings Tid. Jeg vil derfor slutte og samtidig udtale Ønsket om at faa Lejlighed til at forhandle nærmere med vedkommende Ministre, baade angaaende de af mig omtalte Sager og om andre, min Valgkreds vedkommende, Forhold, som jeg ikke har bragt paa Bane i Dag.

Schovelin: Jeg beklager, at jeg i Modsætning til den sidste ærede Taler (Efferø) nødsages til at lægge noget rigeligere Beslag paa det høje Tings Tid. I det store Foredrag, den højtærede Finansminister holdt forleden Dag, gav han mig i Anledning af de Betragtninger, jeg havde fremsat om Statsgælden og andre økonomiske Emner, et udførligt Tilsvær, som kræver en omfattende Imødegaelse fra min Side. Da jeg fremsatte mine Bemærkninger, var det paa en Maade fremkaldt af Konseilspræsidenten, idet han i sin første store Tale brugte den Ytring: „Ministeriet paakalder Samarbejde og Samvirken og tilbyder loyal Forhandling til alle Sider“. Det forekom mig da naturligt under de vanskelige økonomiske Forhold, hvorunder Staten befinder sig, at ethvert Medlem gav sit Bidrag, stort eller lille, ligesom det kunde være efter hans Evne, til at paapege Midler, hvorved man kunde mildne Følgerne af eller maaske komme hurtigere ud over den Misere, hvori vi for Øjeblikket befinde os. Som Følge deraf havde jeg egentlig ventet mig, at de Henstillinger, jeg gjorde overfor den højtærede Finansminister, vare blevne gjorte til Genstand for Drøftelse af ham sammen med hans sagkyndige i Ministeriet, sammen med Statsgældsdirektøren. I Stedet for har den højtærede Finansminister taget det paa en helt anden Maade; han har ment, det var nødvendigt at imødegaa mig, ja, at nedsable dette unge Menneske, som vovede at have nogle fra hans afvigende Meninger, og vise, at der var intet som helst Omraade, som ikke den højtærede Minister beherskede til Fuldkommenhed. Hvorledes er det ikke, Per Degn siger: Han er kapabel at disputere, i hvilken Materie det skal være. Og for at blive sat i Stand dertil havde han altsaa ladet sig instruere af Statsgældsdirektøren, men det gør mig da ondt at maatte sige, at han